

co to šlo, ale pak už to nešlo, neb bylo zapotřebí taky provést nějaký to venčení. Tak jsme si to tak s Rumíčkem obešli a na balonek už nedošlo, protože měl jednak jazyk na vestě a druhak byl čas provést Výměnu ohařů.

A i teď bylo co si užít. Protože pro tohle ráno jsem měla vedle sebe VELICE ALE VELICE NEJHODNĚJŠÍ TALINKU. Talinku, která byla vzorovanější než nejvzorovanější. A já jsem si teď právě při psaní zavrtěla hlavou, že to snad ani nejní možný, aby to byla ona ☐ . A to byla ten den díky háraní po delší době prvně pěkně navolno. Žádný vystřelení se do prostoru, ale jdeme z tý podesty pěkně spolu. Neletíme za malinkatejma pejskama, který jdou proti nám, alébrž slyšíme na svoje jméno. A na louce se pěkně sami od sebe vracíme k pánčičce. A když seběhneme dolů k rybníčkům a pánčička zvostane stát tiše nahoře na louce, tak se pěkně sami od sebe otočíme a tryskáme zpátky k ní, aniž by ona musela vydat hlásku. Pak teda musí pánčička krapítek přimhouřit očko. To když se nám hromada fleků rozeběhne za ten poslední barák. Ale s tím se počítalo, na kušně je košík a tak není moc co řešit. Díky předchozímu cvičení tu máme jeden malý posun-Tali tam sice zaletí, ale pak se řítí zpátky ku své psovodce ☐ . Ta stojí, nasadí si gezitch číslo dvacetsedm a praví přísně že : “Teď sem se Tali ale hodně, ale hodně naštvála!!!!” a hrouda fleků se koukne nahoru a ptá se ešivá “Hodně jako? Hodně se zlobíš!”... “No to teda zlobim!” dostane se jí “laskavé odpovědi. “Tak já huž budu hodná teda!” tváří se hrouda ade si čuchat koukolem.

A vytvoří veleftipnou scénku s kokrem. S tím kokrem, kterej je neustále volně loženej a v době hárací víc než otravnej a s jehož páníčkem jsme si to ondynoj opět ostře vyříkávali. Kokra jsem při tom dost nekompromisně odháněla a pomáhala si při tom naším veledlouhým tlustým vodítkem. A řekla bych, že Tali si to zapsala za uši, protože. Protože jakmile teď zblejskla milýho kokra, jak k nám zamířil, otočila to a vydala se krutopřísně za ním. Doklusala k němu a s gezichtem číslo taky dvacetsedm mu taktěž dost nekompromisně vynadala. Pak se hrdě otočila a bez mrknutí očka svého zamířila za mnou zpátky. A tvářila se jakože: “Helej , vidělas to? Jak já mu to nandala, kterénovi jednomu?? Udělala jsem to stejně jako ty, bylo to dobře?” Klusala jako koník, hlavu hrdě vzhůru a tlemila se u toho. Kokr to tím pádem radši zabalil ☐ ☐ . Musela jsem se smát, škoda, že takovýhle chvílky člověk nezachytí, páč byla vážně děsně vtipná. Pochválila jsem jí, jak to dobře udělala, že je šikovná holka a šly jsme na druhou stranu.

Posléze vyprodukovala obří hromadu a i si poslušně sedla vedle, aby bylo možno v klidu

uklidit. A šla pěkně vedle mojí maličkosti ke koši. A pak dál k vedlejšímu paneláku a dodržela to, co před chvílí slíbila. Když ji popadne touha, proběhnout si to podél toho domu a zjistit, co by se tam dalo a nedalo, tak pěkně poslechne na přísný upozornění, že tohle teda ani náhodou NE! A odměnou je jí ... půlka suchýho rohlíku, což je odměna nejodměňovatější. A aby odměn nebylo málo, tak jde košík dolů a!! Z kapsy jde ven žužlobalonek. JOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOO!!! ŽUŽLOBALONEEK Z POKLADŮŮŮ!!

A stejně jako s Rumíčkem předtím házeme, kopeme a ona šťastně lítá a žouželí si balonek. Když se utíkám "schovat" za strom, zatímco ona si lehne na druhý konec louky, aby se tam v tichosti mohla věnovat demolici balonku, tak jí to nakonec nedá a běží mě přepadnout za tím stromem. Ach. Jaký to povznášející pocit ☹ . Na druhý straně, za pískovištěm nám začnou nadávat Dášanky, ale my máme míčeeeee, my nikoho nepotřebujemeee. Čutnu jí balonek do vejšky, ona ho drapne a pak pochoduje hezky vedle mě. K mé spokojenosti se i na konci louky ještě vypustí a pak si můžeme dát závody na podestu. Abych opět nevyhrála ☹ . Odměna vítězce je zase ten žužlobalonek, kterej si pak důležitě nese celým barákem až domů. Ejch, to bylo krásný ráno!